„Szerelmese vagyok népemnek”

Dr Varga Tibor jogtörténész Solymáron él, s a Kőrösi Csoma Akadémián tanít. A tanításon túl minden létező idejében megy, ahova hívják, s fáradhatatlanul beszél a magyar nemzet múltjáról, jelenéről, jövőjéről, társadalmi berendezkedéséről egykor, s ma, jelképeiről, azok valós értelmezéséről. Előadásai arról szólnak, nem is olyan régen még úgy létezett a magyar nemzet, hogy szerves egységben élt Istennel, annak parancsait vonakodás nélkül teljesítette. Ezért boldog volt, egészséges, tiszta gondolkodású és - lelkű. Aztán történelmünk megbicsaklott, s az Istennel való szövetség szálai elkezdtek szakadozni, foszladozni. Ősi tudásunk fénye megkopott, emberi minőségünk leromlott. Hányattatásainkban, megpróbáltatásainkban – ha nem egyetlen emberöltőhöz mérjük önmagunk – mégis megőrződött, s ma is jelen van egy magasabb minőség, melyet a Szent Korona képvisel – léte, jelentése sajátos pecsétként mélyen belekódolva minden magyar szívébe, lelkébe.

Amikor előadásain Varga Tibor beszélni kezd, elindul egy szavak nélküli összekapcsolódás hallgatóságával, s a ráció tartományán túl egyszerre csak lélektől lélekig hatolnak a gondolatok. Annyi szeretettel, hittel, reménységgel, elköteleződéssel beszél nemzetünkről, hogy neki elhisszük: közel van a feltámadás. Magára találhat még Magyarország, mert érti a folyamatos és mélyen alantas támadások üzenetét. Érti, ez már puszta létében fenyegeti. S ha érti, akkor előbb vagy utóbb ismét az ég felé emeli tekintetét és diadalmasan veszi vissza mindazt, amit valaha magáénak tudhatott e nemzet. A testi–lelki–szellemi tisztaságot, az el– és befogadást, a nagyvonalú adás és példaadás képességét. Ha így akarjuk. Mert ne feledjük: nem Isten hagyott el bennünket!

– ***Mi tesz egy nemzetet nemzetté?***

– Nálunk ez egy különleges hagyomány: másként tekintünk egy nemzetre, mint ahogyan tőlünk nyugatabbra, vagy keletebbre teszik. Az emberiség történetében kétfajta viszonyulás volt: az egyik az, ami a Jóisten gondolata volt a teremtett világról, a másik, ami most uralja a világot. Utóbbi egyénben gondolkozik, miközben a mi gondolkodási módunkat meghatározta a szkítáké, hunoké és a magyaroké. Előbbi kettő gyűjtőfogalom, mely sok népet jelöl meg. Azt lehet vitatni, hova tartozunk, de hogy a nomád kultúrához, az kétségtelen. Ez a gondolkodásmód – amiről úgy gondolom, birodalmi gondolkodásmód –, az különbözteti meg más országokétól, hogy emberiségben gondolkozik és sohasem egyénben. Nálunk egyik nyoma az, hogy már a középkorban, az ősi hagyományból levezetve különbséget teszünk a született, tehát a testi magyar (natus hungarica), és a lelkileg magyar (gens hungarica) között – amely valami különleges tulajdonság folytán összetartozókat jelöl meg. Ami krisztusi gondolat, mert ugye gyümölcséről ismerszik meg az ember. Elválik a magyar testiségtől, és a halhatatlan lélek által határozódik meg, ki a magyar: nem érdekel, honnan jössz, az érdekel, mit csinálsz. Nagyszerű példa erre az aradi vértanúk esete is, amit a mai média lelkesen fitymál, előtérbe helyezve, hogy Vécseyben, vagy Damjanichban mennyi a magyar, miközben az ember fogja a fejét: hát nem érted meg?! Ez egy gyönyörű példája annak, hogy testileg nem voltak magyarok, vagy alig volt bennük magyar, de azért haltak meg, ami magyar. Tehát magyarnak lenni az Istennel való együtt járást jelenti. Azt jelenti, hogy nemes módon jelen lenni a világban. Azt jelenti, hogy magyarnak lenni vállalás, filozófia kérdése. A nemes módon magyarnak lenni, akként viselkedni, évszázadokig elkísérte a nemzetet, csak az elmúlt hatvan évben a magyarnak mondott nem magyar média éppen ezért próbálja ezt eltüntetni. Éppen az által, hogy jó magyar szokás szerint rendszerint valami pejoratívat tesz mellé. Valójában nemzetünk a halhatatlan lélek által határozódott meg. Nem csak az a magyar, aki testileg az, hanem aki lélekben és viselkedésben is az tud lenni.

Két éve láttam egy tévéműsort, ahol a riporter Kós Károlyról beszélt. Valahol azt olvasta (s nem volt rest megnézni a lexikont), hogy a 30-40-es években azt írták Kós Károlyról, turáni az arcéle. Kiderült számára, hogy alig volt benne magyar vér… S ez a legnagyszerűbb benne, bár nem volt testileg magyar, mégis olyan Európa-hírű építészeti stílust teremtettet, ami ízig-vérig magyar. A lélek egy bizonyos idő után kiül az ember arcára. Lehet valaki úgy is turáni, hogy testi megjelenésében nincs turáni, mégis, a lelke az. Magyarnak lenni a halhatatlan lélekkel való életet jelent, s azt is, hogy a magyar kultúra legyőzte a halált. Ez más kulturális közösségekre nem igaz, mert például egy zsidó a törvény szerint határozza meg magát, s azt mondja: aki a nemzetségben benne van anyai leszármazási vonalon keresztül, az számít zsidónak. Nyugati kultúrában, s a példa legyen germán: ha a vérében van egy csepp germán, akkor germánnak számít. Ha nincs benne, akkor nem számít annak. Nálunk az a fontos, amit fentebb már megfogalmaztam: nem érdekel, honnan jössz, az érdekel, hogy milyen módon viszonyulsz Isten teremtett világához.

– ***Meg lehet úgy fogalmazni, hogy a világban ez egy eléggé egyedülálló, magasabb rendű szemlélet, hiszen isteni magasságokból szemléli az őt körülvevő világot?***

– Feltétlen. A magyarságról, ha nemzetről beszélünk, akkor így érdemes beszélni. Olyan, mintha az Úristen teremtett rendje köszönne vissza a világban való együttélésben.

– ***Mi szüksége van egy nemzetnek a jelképekre?***

– Egy nemzet jelképe olyan, mint az embernek a keresztneve. Valójában Isten erről ismer meg bennünket. A jelben, jelképekben benne van sűrítetten, hogy mi az ember, a nemzet küldetése. Ugyanez vonatkozik az egyénre is. Nem az egyéni születésünk a fontos, régen sem az volt, hiszen minden születéssel érkezik a halál is. Egyetlen ember története is lejátssza a teremtés történetét, amelytől úgy lehet megmenekülni, ha a halált legyőző Megváltónk előtt az egyén magára veszi eljövendő sorsát, ez a keresztség, s abban a pillanatban az Ige által teremtett világból kap egy résztörvényt, személyre szóló igét, amely az ő keresztneve. Személyes jel. Egy nemzet születésének helyét egy tágabb közösségbe saját jelei különböztetik meg, ami által a jó Isten megismeri bárányait.

– ***Történelme során volt-e ennyire súlyos helyzetben a magyar nemzet, mint jelenleg?***

– Négyszáz éve nagyon súlyos helyzetben vagyunk, de ilyen súlyosban, mint az utóbbi 60 évben, nem volt. Nagyon hosszú időn keresztül vittük magunkkal az ősök tudását, s volt egy megfelelő szokásrendszer, ami bennünket eligazított. Az utóbbi 60 évben azonban elindult egy folyamat, mely szerint „a múltat végképp eltörölni", pontosan azért, mert ha nincs az embernek múltja, nem lesz jövője sem. A jelképek ezért tartoznak ide! Érdekes dolog, amikor arról beszélnek, nem szabad Árpád sávos zászlót használni, miközben az 1358-as Képes Krónikában már megtalálható ez a zászló. A turulmadarat fasiszta jelképnek igyekeznek egyesek beállítani, holott a néplélek őrzi: így hívták az uralkodóházat, de nekünk történeti bizonyítékunk is van rá. Anonymus 1282-85-ben befejezi művét, s közben az uralkodóházról is beszél. Latinul azt írja: de genere, majd utána magyarul is odaírja, hogy turul. Tehát Turul–háznak hívták. Árpád házról mi csak 1746 óta beszélünk, amikor Anonymusnak a művei széles körben ismertek lesznek, és ekkor már a régi történelmi hagyományokat szeretnék, ha elfelejtené a nemzet, mert akkor már nem szabad teljesen. Erre csak azt lehet mondani, hogy Hitler szerette Sacher–tortát, ettől azonban a Sacher–torta nem lett fasiszta… Ha elveszik a jelképeinket, nem ismer ránk a jó Isten, másrészt nem lesz múltunk.

– ***Miért nem működnek a társadalom önvédelmi reflexei, illetve azok feladása minek a következménye?***

– Azért, mert nem vagyunk szabadok. Az a nemzet, amelyik nem ünnepelheti meg a múltját, az olyan, mintha az egyes embernek nem lehetne a saját felmenőit megismerni. Akkor önmagát, a múltját sem fogja megismerni. Gondoljunk abba bele, hogy 2004. Balassi év volt. Ha visszaemlékszünk, ennek kapcsán az országban semmi nem történt… Ott volt az elmúlt év, amely a nándorfehérvári diadalnak az ötszázötvenedik évfordulója volt.

A nándorfehérvári diadal egy olyan ünnepe volt Európának, amelyért nem csak Európa, hanem egy egész világ volt hálás. Illő tudni, hogy a déli harangszó az Úr angyala imádság. Urunk színeváltozásának ünnepe augusztus 6-án ennek a tiszteletére volt elrendelve. Államilag erről mindenképpen meg kellett volna emlékezni – ha szabadok vagyunk. De ezt nem tettük. Ami arról tanúskodik, hogy olyanok vezetik az országot, akik nem szeretik ezt a népet. Legvégül itt van Szent Erzsébet születésének éve (1207.), melynek idén van a nyolcszázadik évfordulója. A nyugati világ legünnepeltebb női szentje. A német lovagrend legismertebb szentje a mi Turul-házi Szent Erzsébetünk, s az, hogy államilag meg sem emlékeztek róla, kvázi egyházi belüggyé teszik, ebből is nyilvánvaló, hogy Magyarország nem szabad.

- Vajon képes-e még ez a nemzet újra magára találni, vagy olyan mélységben működnek ezek a romboló folyamatok, ahonnan nincs visszaút?

– Képes ismét felállni a magyar nemzet. Ami most van, annak a következménye, hogy a különféle manipulációs eszközök segítségével – sajtón, televízión, rádión keresztül –, szorosan együttműködve a hatalommal, egészségtelen módon befolyásolják az embereket gondolataikban, cselekedeteikben. Nem szeretik ezt a közösséget. Nagyon sok mindent el

tudtak érni az elmúlt 50-60 év alatt, valahol azért mégis úgy van ez, hogy apostoli korban vagyunk, s nekünk csak a Kárpát-medencét kell talpra állítanunk. Egyébként az Úristen senkire nem rak nagyobb terhet, mint amennyit el tud viselni. Éppen ezért megtisztelve kell érezni magunkat, mert minket, ezt a csaknem klinikai halál állapotába jutott nemzetet arra tartotta alkalmasnak Isten, hogy azt fel tudjuk támasztani a világ boldogságára.

– ***Nem túlságosan optimista…?***

– Nem. Egyébként azt látom, életben maradunk. Az egy más kérdés, hogy nagyon sok tévtan van jelen, s ez olyan, mint amikor az új életre kelésnél, vagy a felébredésnél az érzékek még nincsenek tökéletesen becsatolva. De előbb – utóbb ez is bekövetkezik, régóta nem használt tagjaink már zsibbadnak. Egy biztos: tízmillió magyar már nem akar úgy élni, ahogy most él, csak még azt nem tudja, hogyan kellene.

– ***A jogból levezethetően létezik-e ma is a Szent Korona, mint magasabb minőség, ha igen, milyen módon épülhetne be a jelenlegi jogrendbe?***

– Ez egy bonyolult kérdés, mert egy eléggé labilis jogfolytonossági rendszerünk van. Jelenleg az 1989. október 23-án kikiáltott köztársaság a népköztársaságból Rákosiék által alkotott írott alkotmányból van levezetve – egyébként történeti alkotmányunk volt 1944. március 19.-ig. Az 1946.-os volt az első köztársaság. Ebből lett a 1949. XX. törvény, ami a népköztársaság, és 1989. október, ahol a népköztársaságból köztársaság lett, a harmadik. Előtte történeti alkotmányunk volt, s nem írott – kivéve a neoabszolutizmus korát, amikor nyomás alatt voltunk. A magyar nemzet szabad volt, így mindig is érvényesítette történeti alkotmányát és törvénysértés jogot nem alapít. Amikor 1946.-ban az első köztársaságot kikiáltották, akkor szovjet megszállás alatt voltunk. A ’89-es köztársaság kikiáltásának az alapindokát az képezte, s ezt a vezető hatalom–amely az MSZMP korábbi vezetői voltak– is elismerte, hogy megszállás alatt volt az ország. Ez azért nagyon problematikus, mert ezer évig, vagy tán jóval többig van egy formánk, ahol a történeti alkotmánynak az a lényege, ha egyszerűen mondja az ember: az Isten Igével teremtette a világot, az Ige szétvált igazságosságra és igazságtalanságra, s ez változatlan. Ehhez képest az örök teremtett világnak van változékonysága, tesz fel egyes nemzedékeknek kérdéseket. Van úgy, hogy egy nemzedéknek az életbölcsessége, az az 50-80 év nem elegendő, hogy a helyes választ megadja ezekre a kérdésekre. Ezt úgy oldja meg, hogy meghosszabbítja a létezését, megnézi az elődök válaszát, s minél régebbi egy válasz, annál jobb, hiszen az Úristen teremtette a világot. Ezek a válaszok jogszokásban voltak meg, s ebből nőtt ki a törvény. A mi történeti alkotmányunknak része volt már Szent István intelme, s könnyen belátható, ahogy ez velünk együtt idősödik, jelen van benne mindazoknak a bölcsessége, akik valaha ide születtek, és azok érdekében történik ez az örök rend megtartása, aki ide fog születni. Ezt úgy kell elképzelni, mint egy jól elkészített kovászos kenyeret: a legutolsóban van benne a legelső esszenciája, lényege. Úgy is hívják: élő (szerves) alkotmány. Ez így volt egészen 1944-ig, a német megszállásig, tehát ez velünk idősödött. Benne van minden bölcsességünk, amit apáink, nagyapáink, s mi tudunk.

– ***Hogyan volt lehetséges alig fél évszázad alatt az emberek ilyen fokú elbutítása, s egyben elbizonytalanítása önmagukban, a nemzetben, s így a jövőben is?***

– Ennek az oka, hogy egyrészt fizikailag sanyargatnak, másrészt szellemileg. Mindaz szellemi gyilkosság, ami az utóbbi időben történt, amikor meg lehetett bélyegezni, hogy aki nemzeti jelképet lobogtat, az egy gazember, vagy fasiszta. A szellemi gyilkosságok elkövetői önmagukon állnak bosszút. Ráadásul ezt a helyzetet ugyanaz a hatalom teremtette, amely a Szálasi féle rendszert is teremtette, amelyik most, ill. előzőleg volt/van hatalmon. Tudniillik módszerében teljesen megegyezett a Rákosi-féle rendszerrel. Szálasi a magántulajdonban lévő termelőeszközöket igénybe akarta venni. Ugyanúgy, ahogyan a kommunisták államosítottak. Szálasi éppúgy megosztotta, szétzilálta az érdekképviseleti szerveket, ahogy később a kommunizmusban – sem a Szálasi, sem az azt követő időkben nem tudtak érvényesülni. Létre hozta a pártállamot, a párton belül pedig egy árnyék–országgyűlést, árnyékkormányt. Ugyanez volt a kommunizmus: nem hívott össze országgyűlést, rendeletekkel kormányzott. A kommunista regnálás alatt évente 2-3-szor hívták össze az országgyűlést, ötvenöt-hatvan átlag törvényerejű rendeletet, határozatot hoztak. De ugyanezt csinálta Szálasi is: saját kezébe összpontosította a kormányzói, miniszterelnöki és a hadsereg-parancsnoki hatalmat. Ez a kommunizmusra is jellemző volt, azonban ez teljesen ellentétes volt a régi magyar hagyománnyal, mert nálunk a hatalom mindig osztott volt. Az uralkodó önmaga nem

alkothatott törvényeket, csak a közösséggel, országlakosokkal egy lélek, egy szív erkölcseként, tehát osztott hatalom volt. Rákosi idejében, s a mai nyolcvanévesek pontosan emlékeznek rá: a nyilas levetette egyenruháját és felvette az ávóst. Gyakorlatilag arról volt szó, hogy a nemzeti jeleket ne lehessen használni. Ha megvizsgáljuk, Trianon után amennyiben megmarad a megcsonkított Magyarországon nemzeti kézben a vagyon, az előbb utóbb nemzettudatot szül, s ebből következően fölvetődik a revízió kérdése. Csak akkor nem vetődik fel, ha elveszem a vagyont a nemzeti erőktől, másrészt minden nemzeti jelképet használni bűnös, gazember dolog és el lehet vitatni.

– ***A hatalomnak a civil társadalom megmozdulásainak letörése, teljes ellehetetlenítése jól felfogott érdeke. Hogyan látja, ezek a civil kezdeményezések képesek lesznek felnőni feladataikhoz és cselekedni? Lát-e erre utaló jeleket?***

– Látok, mert az elmúlt 16 év alatt, ha sarkosan fogalmazunk, kiderül, nem volt olyan vezetése még az országnak, amelyik igazán annak érdekeit akarta volna. Ezt onnan is lehet tudni, hogy akik szeretik ezt a közösséget, azzal kezdik, hogy az egész Kárpát-medencével kommunikálnak. Tót, oláh, rác és folytathatnám, nem azért él rosszul, mert itt van a magyar, hanem azért él rosszul, mert amíg az oszd meg és uralkodj elvét gyakorolják, s míg a jövedelem kiáramlik, a nemzetközi erők járnak jól. Nézzük meg: a Kárpát-medencében élőket összekötik érdekeik, s azokat közösen kellene érvényesíteni. Ad abszurdum akár úgy is, hogy maradjanak változatlanok az országhatárok, de az érdekeinket közösen tudjuk érvényesíteni. A kereskedelmi útvonalak rajtunk keresztül haladnak, s csak a földrajzi szempontokat is hosszasan lehetne sorolni, ami óriási jövedelmet jelentene az itt élő közösségnek. Egy biztos, az ún. nagypolitikától nem lehet megoldást várni. Nagyon kevesen vannak azok, akik még hisznek akár a bal-, akár a jobboldalnak. Bármelyikük nyer, csak a finánchatalom jár jól – legfeljebb a frazeológia változik.

Az ország kimerülőben van. Magyarország sorsa azon múlik, megcsinálhatja-e helyben saját országát. Én azt látom, tapasztalom, egyre többen, egyre több helyen, településeken vannak olyan emberek, akik előadásokat szerveznek valamilyen közösségeket tartanak fönn. Sok kis közösség vette kezébe a saját sorsa irányítását és nem felülről várják a megoldásokat, mert nem is várhatják, hanem hozzálátnak és megcsinálják. S ha ezek a kisebb közösségek felélednek, életre kelnek, akkor Magyarország talpra áll. Bármilyen szomorúnak tűnik is a helyzet most, van remény Magyarország feltámadására.

– ***Egyik előadása záró gondolata az volt: „szerelmese vagyok a népemnek”. Miért?***

– Mert nagyon sok jó tulajdonsága van. Még ami rossz, az is nagyszerű benne. Nem igaz, amit hatvan év alatt mondtak – például a nemzethalál. Azt látom, a mi kultúránk valóban olyan kultúra volt, melynek nyomán bármerre lép, ott élet keletkezik. És nem is akármilyen élet! Azoknak teremtődik meg az öröklét, akik tudják, hogy a teremtett világ mögött ott van az Úristen arca. Mi ezt tudjuk, ezért is vagyunk a Szűzanya népe. Hiszen az Istenfiú, s vele az öröklét rajta keresztül érkezik, emberi formában. Nálunk minden életre kel, mert ott van a Szent Korona misztikus teste, a történeti alkotmány, amit már említettem, ami velünk együtt idősödik. Az Úristen jelenléte bárhol felfedezhető a kultúránkban. Jellemzően kegyelem-tudatúak vagyunk, amely sokkal több, mint a győztes tudat, s van egy boldog depressziónk, amit oda nem adnánk senkinek sem. Teljesen tisztában vagyunk a teremtett világgal, amely gyönyörű – ahogyan az ember létezése is. Mégis, a végén marad az Úristen, minden más feloldódik. S azért az mégiscsak szomorú dolog, ahogy a pillanatnyi világ eltűnik.

– ***Küldetésnek tekinti, hogy a legkisebb helyre is elmegy előadást tartani, ha hívják, s minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül, mélyről jövő szeretettel beszél egy olyan nemzetről, melynek semmi oka nincs létét, múltját restellni, s ezzel lelket önt, erőt ad, az erre nyitott szelleműeknek? – s tegyük hozzá, ahol egyre több a fiatal.***

– Valami elhívott, ez kétségtelen. Nem én jelöltem ki magam erre a feladatra. Nem tudom megfogalmazni azt, ami történt. De egy biztos, amikor még egyetemista voltam, azt láttam, mennyire igazságtalan a világ. Az ember azt kereste, hogyan lehetne igazságosabb. Aztán valami elhívott ebbe az irányba, amivel megajándékozott a jó Isten a Szent Koronán keresztül. S aztán valóban van valami, amit már az előbb is mondtam: apostoli korban vagyunk, küldetésünk van. Az őseinknek a sok-sok könyörgése nyitott meg valahol bennem egy rést…

Lehoczky Leopoldina